

[Egon Jensen.]

Mit parti ser med sympati på en afvikling af restaurationskatten, men dette kan ikke ske i denne omgang.

Ændringsforslag nr. 4 og 10 går ud på, at de forskellige afgifter først forhøjes fra 1. januar, altså samtidig med, at det afgiftsfrie salg på skibsruterne indskrænkes, hvilket der også kan være megen rimelighed i.

Ændringsforslag nr. 5 om bortfald af forhøjelsen af benzinafgiften kan vi også tiltræde, selv om vi kunne have ønsket en mindre forhøjelse for ligesom at skabe mere balance i forhøjelserne.

Ændringsforslag nr. 8 betyder, at den ekstraordinære vægtafgift opkræves med 50 pct. af den ordinære vægtafgift, dog kun i januar kvartal. Endvidere betyder ændringsforslaget, at hyrevogne samt busser og varevogne med gule nummerplader — altså ikke dem med papegøjenummerplader — fritages. Der er altså heller ikke her basis for forhøjelse af takster, så det kan vi også tiltræde.

Jeg vil dog stille det spørgsmål til den højtærede finansminister — selv om jeg er klar over, at vægtafgiften kun forhøjes i denne omgang i januar kvartal med 50 pct. — om der ikke for den ekstraordinære vægtafgift skulle gives ministeren en mulighed for at fritage særligt — og jeg vil gerne understrege: særligt — vanskeligt stillede medborgere for denne afgift. Jeg tænker ikke på invalidepensionister i denne forbindelse.

Alt i alt kan vi altså tiltræde de stillede ændringsforslag.

Jeg sagde ved første behandling, at det hverken var med glæde eller begejstring, at vi i mit parti går ind for afgiftsforhøjelserne, men vi erkender vort ansvar for, at der skabes balance i statsfinanserne.

Når vi ønsker forbedringer — og det ønsker vi alle — så må vi også ville medlerne hertil.

Og endelig: dette forslag har med al ønskelig tydelighed understreget, at denne form for beskatning ikke mere er en farbar vej, eller vejen er i hvert fald ikke mere så farbar som før. Vi må derfor finde en anden form ved de forhandlinger, der skal foregå til foråret, en form, der giver en

mere ligelig fordeling af afgifterne, uden at de derved får social slagside. Jeg har da også lagt mærke til, at et dagblad har omdelt et forslag, så folketingets medlemmer har mulighed for at studere en af de mulige løsninger.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne — dette gælder dog ikke det ærede medlem hr. Holger Eriksen, som selv vil udtale sig — anbefale lovforslaget i dets ændrede form.

Alfred Bøgh: Det er jo allerede nævnt, at der i udvalget er opnået enighed, eller omtrent enighed, om lovforslaget i den form, det nu får, og jeg skal ikke gentage meget om enkelthederne, de ændringer, der er foreslået.

Ved første behandling pegede jeg — og forresten også andre — på, at forhøjelsen af benzinafgiften havde ganske særlige omkostningsforhøjende virkninger, som i praksis ikke kunne undgå også at præge pristallet. Denne afgiftsforhøjelse er da også udgået af forslaget, og det samme må jo så også gælde udligningsafgiften for de ikke-benzindrevne vogne, der skulle modsvare benzinafgiften.

Også de forskellige ændringer med hensyn til varevogne noterer vi med tilfredshed, lige så vel som vi er glade for den begyndende tilpasning af restaurationskatten, som ligger i, at de foreslåede afgiftsforhøjelser på øl, vin og spiritus ikke skal slå igennem i en forøget samlet beskatning af restaurationsomsætningen.

Ved siden af disse ændringer lagde vi fra venstres side vægt på, at de umiddelbart foreliggende problemer ikke brød muligheden for en samlet vurdering af og stillingtagen til vort lands økonomiske problemer i den kommende tid, og det var derfor, vi havde studiekredsmøderne.

Selv om den højtærede finansminister ved fremsættelsen af afgiftsforslagene knyttede dem så tæt til opretningen af tjenestemændenes løn, var det helt klart, at disse afgifter ikke var et spørgsmål om dækning af forhøjelsen af tjenestemandslønningerne, men måtte ses som et led i den samlede økonomiske politik. Jeg skal ikke påstå, at vi netop har hentet inspiration til vore ønsker om sammenhæng i den økonomiske